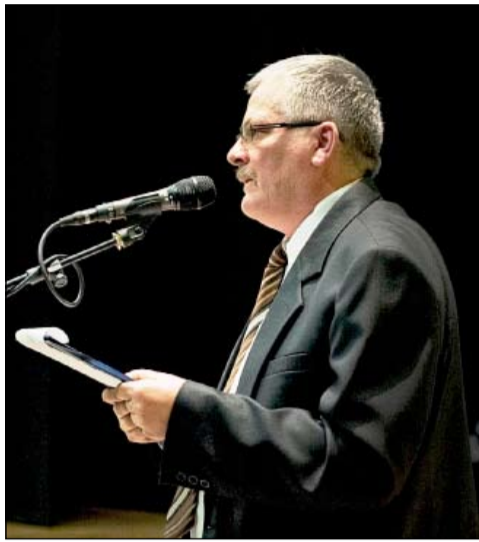

Jubiliejus žadino pasitikėjimą savo jėgomis

Apsisukusi metų rodyklė vėl atnešė šventę – gimnazija mini 10 metų veiklos sukaktį. Kad taptume gimnazija, reikėjo daug mūsų visų, tuo metu dirbusių, besimokiusių, pastangų, atkaklaus darbo ir nuoširdaus tikėjimo, kad mums pasiseks. Pasisekė. 2005 m. sausio 24 d. Zarasų r. Savivaldybės tarybos sprendimu Dusetų Kazimiero Būgos vidurinei mokyklai suteiktas gimnazijos statusas.

Pasikeitė ne tik statusas, bet ir pastatas. Netrukus jis buvo renovuotas. Gimnazijoje sudarytos estetiškos bei saugios sąlygos mokinių ir mokytojų darbui bei kūrybai.

Dalyvavome Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerijos projekte „Mokyklų tobulinimo programa „Plus“ ir gimnazijos kabinetai papildė moderniomis mokymo priemonėmis: kompiuteriais, spausdintuvais, projektoriais,

Gimnazijos direktorius Gintautas Kuzma apžvelgė pastarojo dešimtmečio veiklos rezultatus.

Scenoje muzikinės - literatūrinės kompozicijos dalyviai.

fotoaparatais ir kt. Kasmet panaudojame dalį 2 % paramos: iš šių lėšų įrengta mokinių rūbinė, stendai, nupirktos žaliuzės kabinetų langams, sutvarkytas mokytojų kambarys. Įrengti trys sporto aikštynai, gimnastikos salė, 10 vaizdo stebėjimo kamerų.

Per dešimt metų keitėsi mokinių veidai: išleidome 10 abiturientų laidų,

į gyvenimą išlydėjome 417 subrendusių mokinių. 14 mokinių atestatus gavo su pagyrimu. Džiugino ir džiugina mokinių aukščiausi įvertinimai už valstybinius egzaminus. Šimtukus gavo Benas Macijauskas (lietuvių kalba), Laurynas Šukys (informacinės technologijos), Liudvikas Dicevičius (anglų kalba), Mykolas Sauka (matematika, lietuvių k.),

Augustinas Šukys (matematika, informacinės technologijos, anglų k.) Net 9 abiturientai mokėsi ar mokosi užsienio universitetuose.

Dosnus dešimtmetis buvo įvykių ir laimėjimų. Čia dirbančių mokytojų kasdienio triūso ir pasišventimo dėka laimėta daug varžybų, parvežta padėkų, pagyrimo raštų, medalių, taurių ne

tik iš rajoninių, bet ir respublikinių olimpiadų, konkursų. Mokiniai ypač sėkmingai pasirodė dailės, technologijų, jaunųjų filologų, informacinių technologijų, geografijos olimpiadose respublikoje. Laimėta 4 I laipsnio diplomai, 7 II laipsnio diplomai, 2

ir žavi merginų futbolo komanda, treniruojama Rimo Vaitukaičio. Galime paminėti pradinių klasių „Šviesoforo“ varžybas, kuriose mūsų komanda daug metų puikiai pasirodo rajone, regione, zonoje.

Bendro darbo dėka mūsų gimnazijos moki-

Šventės organizatoriai, vedėjai ir būrelis dalyvių.

III laipsnio diplomai, 5 mokiniai apdovanoti pagyrimo raštais. Negalime nepaminti pernai metais baigusiu ypatingai gabių abiturientų Eitvydo Merkio ir Augustino Šukio. Eitvydas Merkis garsino mūsų gimnaziją dalyvaujamas tarptautinėje geografijos olimpiadoje Japonijoje Kioto mieste, o Augustinas Šukys kasmet ne tik olimpiadose užimdavo prizines vietas, bet ir už egzaminus gavo net 3 šimtukus.

Sportas – tai dar viena sritis, kurioje mūsų gimnazistai pasiekė puikių pergalių, krepšinio, tinklinio varžybose. Žavėjo

Kazimiero Būgos vardu, saugo ir puoselėja tradicijas. Kasmet vyksta renginiai, skirti gimtajai kalbai, susitikimai su įdomiais, garsiais žmonėmis.

Svarbu, kad gimnazija eina tobulėjimo keliu, sudaro galimybes įgyti kokybišką išsilavinimą, kuria kiekvieno sugebėjimus atitinkančią ugdymosi aplinką, ugdo bendravimo gebėjimus, socialinę kompetenciją bei vertybines nuostatas. Manau, kad mūsų gimnazija – šiuolaikinė gimnazija, kur svarbus kiekvienas, nuo ikimokyklinuko iki abituriento, kur stengiamasi atrasti ir kurti, skatinti kiekvieną pasitikėti savimi, dalintis sukauptais žinių lobiais bei patirtimi ir visada prisiminti, kad žmogaus darbas vertingas tik tada, kai dirbama patiriant sėkmes ir atsigrežiant į žmogiškąsias vertybes.

Pasitikdami gimnazijos veiklos dešimtmetį, didžiuojamės gimnazistų – darbščių, talentingų, išradingų – akademiniais, meniniais, sportiniais pasiekimais.

Didžiuojamės darnia, kūrybinga, gebančia įveikti iššūkius mokytojų komanda, darbščiu aptarnaujančiu personalu.

Didžiuojamės kiekvienu bendruomenės nariu, siekiančiu, kad gimnazija turėtų savo išskirtinumą, kad visiems – ir besimokantiems, ir dirbantiems, ir ateinantiems į svečius – čia būtų jauku ir gera kaip savuose namuose.

Mūsų inform.
Alvydo Stausko nuotr.

Dėkojame už įspūdingą šventę

Sausio 24 diena Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijai neeilinė. Šią dieną prieš dešimt metų vidurinei mokyklai Zarasų rajono Savivaldybės tarybos sprendimu suteiktas gimnazijos statusas. Gražios sukakties proga Dusetų kultūros centre vyko šventinis renginys, į kurį susirinko gausus būrys svečių: Zarasų rajono vadovai, gimnazijos socialiniai partneriai, mokytojai, gimnazistai, jų tėvai.

Jubiliejinė šventė – puiki galimybė susiburti visiems drauge, apžvelgti per dešimt metų praleistas gražiausias gimnazijos bendruomenės gyvenimo ir veiklos akimirkas, pasiektus rezultatus, padėkoti vieni kitiems. O padėkoti reikia

už ką daug: už buvimą drauge ir ėjimą kartu vieno tikslo link, už atrastą dialogą, už savitarpio supratimą, už smalsius ir motyvuotus mokinius, už puikius rezultatus. Švenčiant 10 - asias gimnazijos veiklos metines, daug ko linkėta, daug kuo pasidžiaugta, daug kas prisiminta.

Prasmingą šventę papildė ir malonių emocijų suteikė mokinių bei mokytojų parengta muzikinė – literatūrinė kompozicija „Mažais žingsneliais iki didelio žmogaus“. Šioje kompozicijoje dalyvavo ir darželinukai, ir gimnazistai, ir mokytojai. Kūdikystė, spalvingas ir nuostabus vaikystės pasaulis, mokykliniai metai, svajonės, pirmoji meilė, jaunystė – tokį

žmogaus gyvenimo kelią priminė ši muzikinė – literatūrinė kompozicija. Pagrindinis vaidmuo (moters, kuri sėdėdama prie židinio, vartė nuotraukų albumą, mintimis grįždama į praeitį) teko Dusetų kultūros centro meno vadovei Sigitai Gudonienei. Visus žavėjo patys mažiausi dalyviai – darželinukai, pirmokė Uršulė Kriškcionaitytė, merginų ansamblio atliekamos dainos, mokinių skaitomi posmai. Tačiau pati gražiausia akimirka, kai degant žvakutėms skambėjo jausminga mokytojos Eglės Kuzmienės bei jos buvusios mokinės Margaritos Simokaitytės atliekama daina „Trys tylios eilutės“.

Ši šventė tarsi vienybės ir troškimų išsipildymo simbolis. Tikiu, kad ne vienas gimnazijos bendruomenės narys, ko gero, tyliai savo širdyje pasižadėjo gimnazijos

istorijos puslapiuose rašyti dar svaresnius pasiekimus, prasmingesnius darbus: ugdyti humanistines vertybes, bendrumo jausmą ir santarvę.

Dėkoju visiems, padėjusiems surengti šią gražią šventę. Už muzikinę kompoziciją – mokytojoms Dainorai Biliūnaitei, Eglei Kuzmienei, Margaritai Simonaitytei, už scenos dekoracijas – Svetlanai Raugienei. Taip pat dėkoju kultūros centro darbuotojams Sigitai Gudonienei, Ramūnui Lisinskui ir Olivijui Čypui. Dėkingi UAB „Vasaknos“ generaliniam direktoriui Algirdui Šiuksčiui už paramą, svečiams už apsilankymą, gėles, šiltus žodžius, rengėjams už paaukotą laiką, o dalyviams už malonų buvimą kartu.

Vanda NORMANTIENĖ,
direktoriaus pavaduotoja ugdymui

I a klasė 2003- 2004 m. m.

I b klasė 2003 - 2004 m. m.

Laukiame šimtadienio

Labai laukiu šimtadienio, visgi tai yra mūsų, abiturientų, šventė. Bet kiekvieną kartą pagalvojus apie tai prisimenu, kad artėja egzaminai ir kad lieka TIK 100 dienų užpildyti visas spragas, likusias nuo žemesnių klasių...

Erika KILIŪTĖ

Ilgai lauktas momentas. Visad sakydavau, kad man mokykloje gera, turiu draugų, o ir mokytojai neskriaudžia. Nemelavau, tai tiesa, ir maniau, kad likus šimtui dienų bus nelengva susitaikyti su tuo, kad jau tuoj ateis laikas atsisveikinti su tuo, ką čia turiu, tačiau dabar, kai jau visa tai ir taip ant nosies, jaučiu, kad sunku nebus, su nekantrumu laukiu egzaminų, nes įdomu, ką aš ten galiu parodyti, o ir mokyklos baigimo laukiu su smalsumu, įdomu kaipgi atrodys tas savarankiškas gyvenimas, kokie žmonės pakeis tuos, kurie su manim buvo čia. Čia savo privalgėm ir prilaižėm, laikas pakeisti aplinką ir tikiuosi, kad kiekvienas turėsime gerų prisiminimų iš mokyklos, kurie privers šypsotis. Mokykloje gerai leidau laiką, tačiau dabar atėjo metas žengti toliau, linkiu visiems savo klasės draugams gerų egzaminų ir neliūdėti paliekant mokyklą, nes dar labai daug gero mūsų visų laukia priekyje.

Eitydas VANAGAS

Keista, kad šį kartą šimtadienyje iškilmingai mus pasitiks 11-okai, juk atrodo taip neseniai patys jaudinomės dėl renginio organizavimo, dėl dvyliktokų. Ilgai laukiau ir maniau, kad likus 100 dienų pradėsiu jaudintis dėl egzaminų, tačiau daugiau jaučiu pozityvumo dėl to, kad artėja nauja pradžia, ir nesvarbu, ar pasiseks egzaminuose, ar ne, vis tiek tai jau bus kitas gyvenimas, nauji veidai bei aplinka. Kad ir kaip gaila palikti mokyklą, jaučiu, kad studentavimą išimylėsim lygiai taip pat. Tad daugiau optimizmo ir šypsenos, dar daug kas priešaky!

Kamilė LISINSKAITĖ

Pamenu, kaip dar pradinukai vaikščiojom ilgais mokyklos koridoriais. Kiekvienas kampelis atrodė paslaptingas ir naujas. Kai buvom maži, laukėm ilgųjų pertraukų, atostogų.. Kaskart skaičiavom kiek dar liko dienų iki vasaros...O dabar beliko 100 dienų iki egzaminų, dabar čia viskas taip pažįstama... Tai mūsų namai, kuriuos jau greit ir galbūt greičiau nei norėtusi teks palikti...

Goda AMIRJAN

Kartotis nenoriu, mano jausmai panašūs kaip daugumos: smalsu kaip bus ateityje, bijau egzaminų ir galimų nesėkmių stojant į aukštąją mokyklą, tačiau... Man mokykla kaip antrieji namai. Čia tiek daug visko patirta. Ir taip skaudu pagalvojus, kad kai išeisiu, nors dar ir užsukčiau retkarčiais, tačiau tikrai niekada nebebus taip pat... Taip, kaip yra dabar. Kai visiškai drąsiai vaikštai po iki skausmo pažįstamus mokyklos kampelius, prasilenki su pažįstamais žmonėmis, sveikiniesi. Tas šurmuly, pašnekėsiai su klasės draugais, įvairios išdaigos, šventės... Viskas taip artima. Ir taip baisu pagalvoti, kad to nebebus. Žinau, kad bus daug naujų patirčių ir išpūdžių, tačiau labai sunku paleisti visa tai, ką šitiek metų kūrėme čia. Tačiau visgi labai džiaugiuosi, kad iš mokyklos man liks tik šilčiausi ir gražiausi prisiminimai... O už tai turbūt turėčiau padėkoti klasės draugams, šiltiems, supratingiems mokytojams ir šiaip, visiems mokiniams, kurie pas mus mokykloje tikrai geranoriški ir draugiški. Vertinsiu kiekvieną iš tų truputį daugiau negu 100 dienų, kurios liko mums pasibūti kartu.

Justina ŠINKŪNAITĖ

Malonūs dvyliktokai,

dvylikta klasė – vieni išpūdingiausių mokinio metų. Magiški dvylika metų ištirpsta prisiminus, kai Jūs, mažyčiai ir nedrasūs, palydėjote mus, tuometinius abiturientus, į paskutinį skambutį. Štai šiomet jau patys žingsniuosite savų pirmokų vedami palydėti paskutinio skambučio, kurį, kaip ir laiką, sustabdyti mes esam bejėgiai.

Prieš akis šimtadienis, paskutinis skambutis, egzaminai ir nepažįstamas, bet taip laukiamas savarankiškas gyvenimas. Šiandien, matyt, dauguma pasakytumėt – kaip greit

prabėgo tie magiški dvylika metų mokykloje ir kaip laukiat nesulaukiate, kada nulips visi nuo galvos su savo „pamokymais“, siūlymais ir skatinimais. O įdomiausia, kad visų mokykloje išgirstų pamokų, mokytojų bei tėvų išsakytų pastabų ir patarimų „baigiamieji egzaminai“ laukia visai ne mokykloje. Jų tiesą ir svarbą dažnas gali įvardinti tik praėjus dar bent dvylikai praktikos metų jau už mokyklos ribų.

JUMS, bekeliantiems sparnus į savarankišką skrydį, norėtusi palinkėti, kad būtumėt alkani pažinimo, patirties, kad visuomet kraują kaitintų didžiulis noras tobulėti ir

mokytis. O svarbiausia, kaip pasakė vienas žymus mąstytojas – visuomet pamirškite, kam ką davėte ar padėjote, bet visada atminkite, kas davė ir padėjo JUMS.

Būkite smalsūs, bandykite, klyskite ir visuomet jauskite palaikymą žinių ir išminties, kurių kraitis Jums jau suruoštas pagal kiekvieno mokykloje parodytą norą! O kas jaučiate, jog per mažas, tai galiu nudžiuginti – turite žymiai daugiau nei statistinis studentas – ne paskutinę, o bent šimtą dienų ir naktų!

Giedrė MATULYTĖ-
NARJAUSKIENĖ,
58 laidos abiturientė

Ilgasinas gerviu klyksmas... Ramus baltos gamtos alsavimas... Nosį kutenantis nuostabus augalų žydėjimo aromatai... Saulės nutvieksa diena... Kokia visgi greita metų laikų kaita. Koks greitas žmogaus augimas! Savo klyksmu suardome pasaulio tylą. Žengiam pirmuosius žingsnius. Maži, naivūs ir daug ko nesuprantantys ateiname į mokyklą. Dvylika spalvingo rudens apsilankymų. Dvylika baltu apsiaustu prisidengusių žiemų. Dvylika pavasarine gaiva ir nenusakomu džūgesiu širdį užpildančių pavasarių. Vienuolika nuostabaus poilsio

vasarų. Ir begalybė mažų žingsnių... Žingsnių link savo pašaukimo, link brandaus gyvenimo. Ach, visa kinta taip negrįžtamai ir greitai, bet taip paslaptinai, nenuspėjamai, žaviai! Ir staiga užplūsta jaudulys. Tiek nedaug beliko... Šimtas žingsnių? Ne. Tai dienų beliko šimtas. O žingsnių, kaip visuomet, nesuskaiciuojama galybė. Tad ženkime drąsiai ir pasiruškime pasiūkti kitoki, galbūt sunkesni, tačiau nepakartojamai nuostabų naujų gyvenimo etapų!

Milda PAUŽOLYTĖ, IV g klasė

Nepastebima, bet labai reikalinga

Pastaruju metu daugėja vaikų su elgesio ir emocijų sutrikimais. Mokytojas nepajėgus vienas paskirstyti reikiamą dėmesį visiems vaikams didelėje klasėje, klasės vaikai ir jų tėvai nepasiruošę priimti rūpesčių keliančio vaiko. Tuomet į pagalbą mokytojui ir mokiniui skuba mokytojo padėjėja. Jau dešimt metų, kaip mūsų gimnazijoje ja dirba Liuda Kaškauskienė. Nepastebima, bet labai reikalinga. Kaip jai sekasi, su kokiomis problemomis susiduria, nutarėme ją pakalbinti.

Trumpai papasakokite apie save, iš kur esate kilusi, kuo svajojote būti vaikystėje?

Esu kilusi iš Dusetų. Baigiau šią pačią mokyklą, dabar joje ir dirbu. Sukūriau šeimą ir likau gyventi savo gimtajame miestelyje. Vaikystėje, kaip ir daugelis mergaičių, daug kuo svajojau būti – ir aktore, ir mokytoja, ir gydytoja...

Ar Jums patinka šis darbas? Ar yra nepaklusnių vaikų, su kuriais nesutariate? Ar kyla kokių nors problemų dirbant su vaikais?

Dirbu mokytojo padėjėja su pradinio ugdymo mokiniais. Darbas susijęs su ribotų galimybių vaikais, padedant savarankiškai dalyvauti ugdyme. Tačiau jei kyla kokių problemų kitiems vaikams, padėdu ir jiems. Dirbant tokį darbą, žinoma, kad problemų būna įvairiausių. Vaikams sunku dėmesį sutelkti visą pamoką, kaip tyčia pieštukai su trintukais kažkur „pasislepia“, raidelė „nenori“ tiesiai raitytis... Ir tas problemėles reikia padėti spręsti, reikia rasti kelią

į kiekvieno vaiko širdelę. Juk tokio amžiaus vaikai yra patys nuoširdžiausi ir atviriausi. Svarbu juos pažinti, domėtis, kas juos džiugina, kas jaudina. Kol nedirbau mokykloje, maniau, kad mokytojo darbas yra lengvas. Tačiau mokytojo darbas susijęs su nemaža emocija ir psichologine įtampa. Ant mokytojo pečių gula tikrai didelė pareigų našta. Norėtusi, kad ir tėvai labiau pasitikėtų mokytojais, daugiau bendradarbiautų, domėtusi kiekviena vaiko diena, praleista mokykloje.

Jūs baigusi mūsų mokyklą: ką gera prisimenate iš anų laikų? O dabar prisiminkite save, kai dar buvote mokinė? Ar buvote drausminga? Kas buvo Jūsų mokytojai?

Šią mokyklą baigiau 1990 metais. Daug šiltų prisiminimų yra išlikę iš anų laikų. Manau, kad buvau drausminga mokinė. Mes tuomet turėjom ne tik teisių, bet ir daug pareigų.

Dabar, mano nuomone, mokiniai turi daugiau teisių nei pareigų. Labai liūdna, kai matai, kaip nesaugomas mokyklos turtas, pašomos ir spardomos mokyklos sienos, mėtomas maistas.

Dar ir dabar mokykloje dirba daug mane mokiusių mokytojų, kurie moko ir mano vaikus. Tai mokytojai Klaudija Raugienė – ji daug metų buvo mūsų klasės auklėtoja, Vidas Čekas, Danguolė Šileikienė, Dainora Biliūnaitė, Alfunė Deresevičiūtė. Jiems galiu tarti tik gerą, šiltą žodį.

Kaip manote, ką reiškia būti geru mokytoju? Apibūdinkite gerą mokytoją. Koks jis turėtų būti: griežtas, bet teisingas ar kartais nusizengti taisyklėms mokinio naudai?

Manau, kad geras mokytojas – tas, kuris sužadina mokinių smalsumą, tas, apie kurį, baigęs mokyklą, gali pasakyti, kad turėjai ne tik atitinkamo dalyko mokytoją, bet ir gyvenimo MOKYTOJĄ.

Ką veikiate laisvalaikiu?
Laisvalaikį mėgstu praleisti su šeima, labai patinka krapštytis savo sode, būti gamtoje, paskaityti įdomią knygą.

Ką norėtumėt palinkėti abiturientams 100 – dienos išvakarėse?

O abiturientams 100-dienio išvakarėse noriu palinkėti turėti TIKS-LĄ ir kantriai jo siekti! Žinau, kad kartais labai nelengva apsispręsti, nes pati turiu sūnų abiturientą, tačiau, likus tiek nedaug laiko iki mokyklos baigimo, trauktis nėra kur – būtina apsispręsti, jeigu ką nors nori pasiekti.

Kalbino Simona BIVEINYTĖ,
Iga klasė

Rimanto Garuolio nuotr.

Mus sutelkia entuziazmas ir kūryba

Mieli vienuoliktokai,

Daug mums visko teko patirti per 6 metus. Daug karčių žodžių, priekaištų, pastabų išgirsta ir išsakyta. Mažai pagyrimų, padėkų, gerų žodžių girdėjom iš šalies. Kiekviena pastaba smigo gilyn. Juk jūs buvot mano vaikai, o už vaikus „skauda“...

Džiaugiasi kiekvienu jūsų pasiekimu, skatinau eiti pirmyn, mokiau nepasiduoti, nenusiminti. Vis primindama, kad jūs viską galite, mokat, sugebat. Ir aš buvau teisi. Jūs užaugot ir parodėte savo gebėjimus rengdami ir vesdami kalėdinį renginį. Gaila, kad nemačiau pačios šventės, o tik vaizdo įrašą. Bet supratau- jums pavyko. Džiaugiuosi, kad neliko nė vieno neprisidėjusio prie ruošimosi šiai šventei. Dėkoju visiems, o labiausiai Rugilei, Gabijai, Gretai Kavoliukaitei, Ernestui Pimppei ir dar Jokūbui, Dominykui, Dovydui ir kitiems. Jūs šaunuoliai. Daug laiko, jėgų, pastangų įdėjom, žuvo ne viena nervinė ląstelė, bet buvo smagu su jumis dirbti.

Manau, reikalingi tokie renginiai, kurie padeda mokiniams pažinti save, plėtoti savo kūrybiškumą, priimti ir įtvirtinti save, kaip unikalią ir originalią asmenybę. Suteikia laisvę mokinių mintims, veiksams, moko gerbti draugų idėjas.

Linkiu kiekvienam būti drausmingam, darbščiam, atsakingam, motyvuotam. Stenkitės spėti nuveikti kuo daugiau, nepamiršdami skirti laiko ir sau. Branginkite kiekvieną minutę, nes jos yra neįkainojamos. Visad prisiminkit, jog laiko atgal neatsuksit, kad vėliau netektų gailėtis dėl veltui išvaistytų akimirku.

Danutė JANUŠIENĖ, III g klasė auklėja

Mes - vienuoliktokai.

Gyčio Dapkevičiaus nuotr.

Susipažinkime...

Teidgami, kad mokykla mums antrieji namai, neveidmainiaujame. Čia praleidžiame didžiąją dalį laiko: mokomės, įgyjame žinių, atskleidžiame savo gabumus ir rengiamės tolesniam gyvenimui. Bendraudami patiriame džiaugsmą, nusivylimą, pyktamės ir susitaikome.

Jau dešimt metų mes kartu. O pradžia buvo tokia. Į pirmąją klasę atėjome septyniolika nedrausių mokinukų. Bėgant metams sulaukėme keleto naujokų ir vienu metu mūsų klasėje buvo net 29 mokiniai. Tuomet buvome nemaža klasė. Po dešimtos klasės mus paliko 7 mokiniai. Buvę bendraklasiai Tomas Strazdas, Justas Venclovas, Laimis Kibirskštis, Salvijus Minickas, Paulius Jankauskas įstojo į Utenos profesinę mokyklą. O Miglė Gaidytė ir Vilius Jankauskas perėjo į kitas

gimnazijas. Vis dar palaikome ryšius su jais. Neretai pabendraujame socialiniuose tinklalapiuose, pakviečiame apsilankyti mokyklos organizuojamose šventėse. Taigi į vienuoliktą klasę įžengė tik 18 mokinių- 10 merginų ir 8 vaikinai. Šiais metais esame viena iš mažiausių klasių gimnazijoje.

Vienuoliktose klasėse tikriausiai kiekvieną vis dažniau aplanko mintys, ką norėsime veikti baigę mokyklą, galvojame, kad reiktų skirti daugiau laiko mokslams. Patyrėme, jog krūvis šioje klasėje yra šiek tiek didesnis nei pagrindinėje mokykloje. Tačiau mūsų klasės vaikinai suranda laiko nulėkti į sporto salę ir pasportuoti. Jie tikrai yra puikūs sportininkai. Per kūno kultūros pamokas dažniausiai mėgsta žaisti tinklinį. Sportiškiausi klasėje yra Ernestas Pimpė, Jokūbas Kuzma, Dominykas Juodka ir

Dovydas Alaunė. Neseniai jie kartu su dvyliktokais dalyvavo tarptautinėse tinklinio varžybose Daugpilyje, Latvijoje. Taip pat rajono ir zonos krepšinio ir futbolo turnyruose gina mokyklos garbę ir yra iškovoję daug apdovanojimų ir diplomų. Dovydas Alaunė buvo pripažintas geriausiu 2014 metų apskrities futbolo vartininku. Futbolo komandos vartus jis gina jau septynerius metus ir turi sukaukęs gausią asmeninę diplomų bei medalių kolekciją. Ir ne tik kaip vartininkas, bet ir už kitas sporto šakas.

Mūsų klasėje mokosi ne tik geri sportininkai. Šiais metais mokyklos vardą garsinome olimpiadose. Rajono anglų kalbos olimpiadoje neblogai pasirodė Gabija Likauskaitė ir Greta Kibirskytė. Taip pat Gabijai neblogai sekėsi lietuvių kalbos olimpiadoje. Biologijos olimpiadoje savo jėgas išbandė Dovydas Alaunė

ir Jokūbas Kuzma, o matematikos- Dominykas Juodka ir Aušrius Malažinskas.

Mūsų klasė yra draugiška, gerai sutariame vieni su kitais. Ruošimasis Kalėdų šventei mus dar labiau suartino. Taip pat dabar per pamokas tapome rimtesni, drausmingesni. Tik mokytojams kartais sunku išpešti žodį iš mūsų. Deja, ir puikiu pamokų lankymu mes nepasižymime. Galbūt dar ne visai subrendome. Vieni kartais tingėdami, kiti, veikiami bandos instinkto, nenuėina į pamokas. Esame linkę viską atidėti paskutinei dienai. Tačiau idėjų, kaip organizuoti renginius, turime su kaupu, todėl visada surandame išeitį. Juk mūsų klasėje mokosi šešios merginos, kurios yra baigusios muzikos arba meno mokyklą.

Štai tokie esame mes, vienuoliktokai- trykštantys jaunatvišku entuziazmu, kūrybingi ir sportiški.

Rugilė MIŠKINYTĖ, III g klasė

Mūsų žodis dvyliktokams:

Štai ir atėjo taip laukti paskutiniai mokslo metai gimnazijoje, apie kuriuos svajojote ištisus metus. Pripažinkite, kad dvylika metų praėjo nepastebimai greitai. Tik dabar pradėdote suvokti, kad moksleiviškos dienos artėja link pabaigos... Vieniems pasidaro liūdna, kad reikės išeiti, palikti taip gerai pažįstamus mokytojus, geriausius draugus, teks išsiskirti. Kiti laukia nesulaukia mokslų pabaigos ir džiaugiasi, kad pradės naują gyvenimo etapą.

Taigi, šaunieji abiturientai, didžiausios sėkmės Jums ruošiantis egzaminams. Siekite užsibrėžtų tikslų ir drąsiai priimkite iššūkius. Būkite stiprūs ir niekada nedvejokite. Į gyvenimą žiūrėkite tik pozityviai ir kiekvieną dieną pasitikite su šypsena veide. Nepamirškite daugiau juoktis, nes juokas pailgina žmogaus gyvenimą bei padaro jį spalvingesnį!

Vienuoliktokai

Besistengdami mokomės ir džiuginame kitus

Kiekvienais metais gimnazijos vienuoliktokams tenka didžiulė atsakomybė rengiant mokyklos šventes: Kalėdų vakarą, šimtadienį bei paskutinį skambutį. Siemet pagaliau ši garbė atiteko ir mūsų klasei. Kalėdų renginys- jau praityje. Todėl dabar galima prisiminti ruošimosi laikotarpį, kuris mums buvo be galo sunkus. Juk niekada gyvenime nebuvoome rengę tokio masto renginio.

Pirmoji idėja buvo įdomus ir išskirtinis valgyklos bei visos mokyklos papuošimas. Mokyklos fojė pastatėme sidabriniais žaisliukais ir džiovintais apelsiniais papuoštą Kalėdų eglutę. Lubas dekoravome apelsinų girliandomis, išskirtinis akcentas buvo balerinos su snaigų sijonais. Mums labai patiko džiovintų apelsinų idėja, todėl daug kur šį akcentą pakartojome. Valgyklą stengėmės papuošti minimaliai, bandėme sukurti ramų šventės įvaizdį. Turėklus paryškinome lempučių bei drapiruotėmis iš agroplėvelės. Ir to užteko. Tačiau visam darbui prireikė labai daug laiko ir, be abejo, kantrybės. Paskutinės savaitės dienomis mokykloje triūsėdavome iki

nakties: gaminome dekoracijas, repetavome. Iš mokyklos grįždavome pervargę, tačiau laimingi. Juk visa tai darome sau, savo draugų ir gimnazijos labui.

Manome, kad ir Kalėdų paroda, kurios svarbiausias akcentas buvo Kalėdų senio rogės, pavyko. Vyresniųjų klasių mokiniai labai kūrybiškai rogės sukonstravo, o pradinukai piešė ir tai jiems tikrai labai šauniai pavyko. Kaip ir kasmet, reikėjo sugalvoti įdomią temą, kuri asocijuotųsi su žiema, langų puošybai. Kiekvienai klasei atiteko skirtingų šalių akcentai- žymūs pastatai. Ši užduotis tikriausiai daugumai buvo sunki, tačiau po sunkaus triūso mūsų idėja pasiteisino, langai atrodė tikrai išskirtiniai.

Neabejotinai, pati sunkiausia užduotis buvo rasti laiko ir po pamokų susirinkti visiems kartu, nes turime ir kitų veiklų: vieni sportuoja, kiti groja, piešia. Dvi prieššventines savaites mokykloje praleisdavome iki vėlamos. Scenarijui kiekvienas turėjome savo idėjų, minčių, kurios dažnai nesutapdavo, tačiau stengėmės ieškoti aukso viduriuko. 5-8 klasių grupei parinkome „Muzikinės kaukės“

Mes pavargę, bet laimingi.

temą ne šiaip sau, visiems patinka muzika ir juokas, todėl pagalvojome, kodėl gi negalėtume jų abiejų suderinti. Renginio diena išaušus, suskubėjome į mokyklą. Buvome gan įsitempę, tikrino visur viską, kad tik būtų tvarka. Tačiau jau artėjant šventės pradžiai atsipalaidavome ir leidome sau padaryti tai, ką geriausiai sugebame. Renginį vedė Jokūbas Kuzma ir Greta Kibirskytė. „Muzikinės kaukės“ komisijos narių vietas užėmė Dovydas Alaunė, įsikūnijęs į populiarinio ukrainiečių atlikėjo Verkos Serdiučkos vaidmenį. Rugilė Miškinytė, tapusi Irūna- „Mokinukų“ grupės lydere, Raimondas Sinica- „Beatles“ grupės nariu Džonu Lenonu ir Gabija Likauskaitė- Radži. Naujai iškeptos žvaigždės atliko populiariausias savo dainas. Ypač daug gerų emocijų žiūrovams suteikė Verka Serdiučka su šokėjais.

Vyresniosioms klasėms scenarijų rašyti buvo daug lengviau, visas idėjas padiktavo mūsų kasdienybė. Vaidindami vaizdavome senelių ir anūko, gyvenančių kaime, laisvalaikį. Seneliai Alfonsas ir Elvyra stebėjo Lietuvos televizijos lai-

das, kuriomis tapo klasių pasirodymai, o anūkelis Bijūnelis žaidė įvairiausių žaidimus. Vaidmenis įtikinamai atliko Raimondas, Gabija, Ernestas. Tarp televizijos laidų įterptos „Shop top“, „Elnio paskolos“ bei „Sniego loto“ reklamos prajuokino žiūrovus. Per „Sniego loto“ reklamą buvo traukiami laimingieji, kurie turėjo galimybę gauti ypač „vertingų prizų“: baldų ir indų komplektą, motociklą, traktorių, saldainių. Taip į veiksmą įtraukėme ir žiūrovus. Renginį labai smagiai vedė Rugilė Miškinytė ir Dovydas Alaunė.

Šventė pavyko todėl, kad radome daug rėmėjų. Miestelio žmonės buvo geranoriški, todėl surinkome nemažą pinigų sumą, kuri mums padėjo įgyvendinti savo planus. Dar kartą norime padėkoti visiems už paramą.

Ruošdamiesi šventei, mes, vienuoliktokai, labiau suartėjome ir pažinome vienas kitą. Žinoma, pravertė ir mokytojų pagalba. Dabar, prasidėjus II pusmečiui, pradėjome ruošti šimtadieniui. Tikimės ir per šią šventę nustebinti abiturientus.

Gabija LIKAUSKAITĖ, III g klasė

Trumpai apie pirmojo pusmečio rezultatus

Lengviau atsikvėpė 268 mūsų gimnazijos mokiniai, įveikę pirmąjį šių mokslo metų pusmetį. Dvylikos mūsų mažiausiųjų – priešmokyklinukų, savaime aišku, dar neįskaitoma pusmečiai, lankomumas, pažangumas. Mokių skaičius pas mus vis dar mažėja. Pernai besimokančiųjų buvo 293 mokiniai, o prieš penkerius metus mokslus krimito per 430 mokinių.

Mūsų pradinukams rašyti, skaičiuoti, gilintis į gamtos paslaptis sekasi gerai, jų bendras pažangumo lygis siekia 99 proc.

Šio pusmečio 5-12 klasių mokinių įvertinimų vidurkis – 7,88. Prieš metus buvo 7,93, 2012-2013 m. m. – 7,63. Antrus metus iš eilės nėra klases, kurios balų vidurkis būtų žemesnis kaip 7.

Aukščiausiais vidurkais mokosi: tarp 5-8 klasių – 5 ir 7 klasės (8,4), tarp I-II gimnazijos klasių – vadžių neatleidžia IIg klasė (8,2). Pernai šios klases vidurkis buvo 8,3. III-IV gimnazijos klasių įvertinimų vidurkiai – atitinkamai 7,8 ir 8. Prieš metus abiturientų pirmojo pusmečio įvertinimų vidurkis buvo aukštesnis ir siekė 8,3. Sunkiausiai gimnazijoje sekėsi Igb klasei, vidutiniškai įvertintai 7,2 balo, tačiau tai toli gražu nėra pats blogiausias

Mokinės, besimokančios 10-9 (pirmoje eilėje iš kairės) Kornelija Pupeikytė, Vismantė Sinkevičiūtė, Greta Stankevičiūtė, Gytautė Stauskaitė. Antroje eilėje Justina Šinkūnaitė, Karolina Mačiulskaitė ir Viltė Razmanavičiūtė.

Gretos Lukošūnaitės nuotr.

rezultatas per pastaruosius dešimt ar net penkerius metus.

Kiekvienai mokyklai garbės teikia daugiausiai savo laiko ir pastangų

aukojančios privalomiesiems dalykams, olimpiadoms, konkursams ir geriausių rezultatų pasiekiantys mokiniai. 10-9

balų įvertinimais pirmąjį pusmetį baigė

8 mokiniai (4,2 proc.). Prieš metus ir dvejus tokių mokinių buvo 5,8 proc. Iš jų vien 10-ukais baigė 2 mokinės: septintokė Greta Stankevičiūtė ir aštuntokė Liucija Vaitukaitytė.

9-10-ukais mokosi 6 mokinės: penktokė Viltė Razmanavičiūtė, šeštokė Karolina Mačiulskaitė, septintokės Vismantė Sinkevičiūtė ir Gytautė Stauskaitė, dešimtokė Kornelija Pupeikytė bei abiturientė Justina Šinkūnaitė.

Galima, kad mažėja 10-7 besimokančių mokinių, vis daugiau jų krypta į vidutinį lygį. Jų dabar turime vos 26 proc. Taip priartėjome prie vieno žemiausių per pastaruosius 5 metus rezultato. (2011-2012 m. m., - 25 proc., pernai - 31 proc., užpernai - 30 proc.)

Per kančias, su neigiamais įvertinimais, pusmečio finišo liniją kirto 8 mokiniai (4,2 proc.). Tai, palyginus su ankstesniais metais, siek tiek mažiau. Dauguma jų (net 5) devintokai ir dešimtokai, o pastarieji pavasarį pagaudaus gauti pažymėjimą, liudijanti pagrindinio išsilavinimo įgijimą. Dar po vieną mokinį panašiai „mokosi“ 6, 8 ir IVg klasėse. Pernai nepažangių mokinių buvo 12 (5,8 proc.), prieš dvejus metus – 27 mokiniai (11,4 proc.).

Elektroninis dienynas rodo iš

viso gimnazijoje per pirmą pusmetį dėl įvairių priežasčių praleistas 11387 pamokos. Vienas mokinių vidutiniškai praleido 43 pamokas, nepateisino – 20. Pastarasis skaičius nepalaužia didėti. Pavyzdžiui, pernai liko nepateisinti – po 16, 2011-2012 m. m. – po 13 pamokų. Daugiausiai rykštelį už (ne) lankomumą nusipelnė mūsų gerbieji abiturientai, praleidę 2002 pamokas ir nepateisinę vidutiniškai po 67 pamokas. Šiek tiek nuo „lyderių“ atsilieka IIIg klasė (po 45 nepateisintas pamokas), Igb klasė (po 38), 8 klasė (po 34).

Pavyzdžiai pamokas lanko 7 klasė (nepateisinta vos 0,1 pamokos viename mokiniui), 6 klasė (1,7), IIg klasė (4,2).

Palyginus su ankstesnių metų pirmajais pusmečiais, bendri mokinių pažangumo ir lankomumo rodikliai pakitę nežymiai. Džiugina, kad pagerėjo 1-4 klasių mokinių pasiekimai. Gera gimnazijos mokinių pažangumo tendencija išlieka mokinių, besimokančių nepatenkinamai, skaičiaus mažėjimas. Tik labai norėtųsi, kad didėtų gerai ir puikiai besimokančiųjų, o mažėtų įvertintų vidutiniškai mokinių skaičius.

Rimantas GARUOLIS,
direktoriaus pavaduotojas
ugdymui

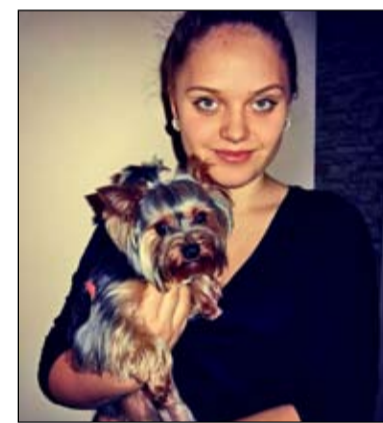
Pasaulyje, po saule – jausiausia vieta, pasiekta lygiu išsilavinimo keliu

Kas yra išsilavinimas? Tai informacija, sugrupuota ir sudėliota į mūsų galvose esančias lentynėles bei stalčius. Informacija, padedanti pasiekti savo tikslų, svajonių. Žinoma, ne visiems tai pavyksta, bet veltiniai griebtų, negi neverta pabandyti? Kai kuriu sako: gyvenimiškai vieną kartą ir jei turi valios, vilties ir noro, tai imk ir daryk, o ne sėdėk ir mąstyk, kas būtų, jeigu būtų, bet nėra. Tai mes ir darėme vasario penktą dieną ekskursijoje – pradėjome išsamiau domėtis mus traukiančiais dalykais, taip bandydami išsiaiškinti kelius, kuriais norėtume keliauti gyvenime.

Tą dieną pradėjome nuo pagrindinio mūsų tikslo – 2015 metų Litexpo Studijų parodos. Vos pasiekėme vidų iš karto išsiskirstėme ir apžiūrėjome, kas ką domina. Žinoma, iš pradžių jaučiausi kiek nejaukiai tokioje didelėje žmonių minioje, bet vos tik pradėjau vaikščioti prie stendų ir šnekėtis, pasidarė kur kas geriau, nes visi pašnekovai buvo be galo įdomūs. Rodos, kad ir kiek klausimų užduos, jie vis vien su mielu noru tau atsakys. Žinoma, nemažai tų pašnekovų kalbėjo angliškai, bet tai nebuvo jokia problema. Netgi buvo malonu ir ganėtini įdomu klausytis, kaip jie nepritrūkdami žodžių, laisvai, kai kurie, jei neklystu, netgi su lengvu akcentu, pasakojo

iš padėties, juk žurnalistas, vis dėlto. Jo klausytis buvo malonu. Ar kada susimąstėte, kad yra du žurnalstų tipai? Tai „žmonių akys“ ir teksto kūrėjai. Nors šiuo atveju aš, save laikanti lyg ir pradedančiąja žurnaliste, esu galima sakyti ir tas ir tas, nes į reikiamą vietą vykau ir straipsnį rašiau pati. „Žmonių akys“ – tai žurnalistas, kurie keliauja į nurodytas vietas, lankosi garsiuose vakarėliuose, kalbasi su įžymybėmis ir panašiai. Žodžiu, teikia pradinę informaciją. O teksto kūrėjai tą informaciją plečia, stengiasi sudominti skaitytoją. Visai neblogai, ką?

Kad ir kaip buvo įdomu klausyti, deja, teko grįžti į autobusą – metas keliauti toliau. Siek tiek pailsėję, pavalgę ir apmąstę gautą informaciją nuvykome į kitą – paskutinį mūsų tos dienos objektą. Tai buvo teatras „Atviras Ratas“. Kadangi lankėmės pirmą kartą, todėl nelabai žinojome, ko tikėtis ir iš pradžių siek tiek nustobome, kai buvome įleisti į klases didumo patalpą. Susėdome ant laiptų, kurie tuo metu buvo paversti kėdėmis. Tiesą sakant, iš pradžių mano nuomonė buvo siek tiek kritiška, nes, kaip pastebėjau, vaidino tik penki aktoriai. Nors negalima spręsti iš anksto. Spektaklis pavadinimu „Brančioji Mokytoja“ atspindėjo pavojingą,

Kornelija Pupeikytė su savo augintiniu.

Nuotr. iš asmeninio albumo.

Ir džiaugsmas, ir rūpėtis

Dauguma turime namie kokią gyvūnėlį. Vieni turi katytę, kiti šuniuką, o dar kiti papūgėlę, peliuką, triušuką... Vieniems galbūt labiau patinka žuvelės dėl raminančio jų povandeninio gyvenimo poveikio, kitiems – papūgos, treiems reikia juos kiaušelių ar triušių – kiekvienam skirtingai. Pačių įvairiausių gyvūnų laikymas namuose rodo, kad žmogui reikalingas ryšys su gamta, turėjimas kuo pasidžiaugti, rūpintis.

O ką labiausiai myli, kuo puikuojasi mūsų gimnazijos mokiniai?

Pasidomėjusi sužinojau, kad dauguma mūsų gimnazijos mokinių namuose augina katinus bei šunis. Visi jų mylėtojai teigia, kad šuo – geriausias žmogaus draugas, niekada neišduos, nepaliks. Jie žavi savo besąlygišku prisirišimu ir meile.

Devintokė Karolina Glatkinaitė augina trejų metų, anglų toiterjerę, vardu Musę. Ji teigia, kad jos augintinė labai smalsi, gero, draugiško charakterio, puikiai sutaria su nepažįstamais žmonėmis ir noriai bendrauja su kitais šuniukais. Yra labai judri, ištikima, mėgstanti žaisti. Musę nesunku auginti, ji nereikalauja didžiulės priežiūros. Paklusnioji Musė šias komandas: gultis, sėstis, tarnauti, išmoko vos per dvi savaites.

Šuniuką, vardu Spaiukas, augina vienuoliktokė Greta Kavoliukaitė. Jam dešimt metų, prancūzų buldogas. Greta pasakoja, kad jis mėgta žaisti, moka komandas: sėsti, duoti leteną, gulti, rodyti balsą. Greta savo šuniuką šių komandų išmokino labai greitai. „Pirmasis komandas mokinti buvo tikrai sunku, bet paduoti leteną išmokinau vos per dvi dienas,“ – teigė ji.

Bene daugiausia, net šeši augintiniai, gyvena mano klasės draugės Simonos Biveinytės namuose. „Turime keturis katinus, kurių vardai: Ronis, Puka, Siemka, Markizas bei du šunis.

Gimnazistai su jų mokytojais ir ekskursijos organizatorė Jurgita Kazliene.

Gabijos Likauskaitės nuotr.

apie savo atstovaujama aukštąjį mokymosi įstaigą.

Mane domina žurnalistika, kūrybinis rašymas bei kriminalinė psichologija. Apsidairiusi pastebėjau, kad turiu ne vieną, o kelis tikrai neblogus stojimo pasirinkimus (nors iki to man dar teks palaukti kelerius metus). Bevaikščiodama užsukau į Arnoldo Lukošiaus paskaitą, kuri, beje, vadinasi: „Ar įmanoma būti rašytoju, režisieriumi, dizaineriu ir fotografu? Taip, jei esi žurnalistas.“ Įdomus pavadinimas, tiesą sakant. Žinoma, paskaita taip pat buvo gan patraukianti dėmesį. Nors kaip ir Arnoldas pats sakė, kad neturėjo daug laiko pasiruošti, nes paskaitą jo buvo paprašyta vesti skubiuoju būdu, bet žmogus tikrai mokantis laisvai šnekėti gan lengvai išsisuko

bet kokiomis priemonėmis siekiančių tikslo dėl ateities mokinių ir, dėl jų būgštaujančios, įvartytos į kampaną ir išsigandusios mokytojos bendravimo sceną. Iš tiesų, po spektaklio ji aptarinėdama su kitais sužinojau, kad kai kuriuos jis tikrai sukrėtė. Mano nuomone, tai tikrai gan įdomus psichologinis vaidinimas. Abejingų tikrai neliko.

Po šios sunkios, bet vertingos dienos mes norėjome tik kuo greičiau grįžti namo ir gerai išsimiegoti, kadangi tikrai buvome išvargę. Bet visa tai buvo verta mūsų energijos, nes išsilavinimo siekimas niekuomet nėra bevertis. Tai suteikia mums galimybę atrasti geresnę vietą po saule.

Marija KUZMAITĖ, II g klasė